

Resolució 914/2024, d'11 de juliol

Número d'expedient de la Reclamació: 574/2024

Administració reclamada: Ajuntament de Balaguer

Informació reclamada: Accés a l'expedient d'unes obres.

Sentit de la resolució: Estimació

Resum: La Comissió entén que s'ha d'admetre la Reclamació presentada, d'acord amb les circumstàncies del cas concret. Si la Reclamació present –presentada de manera prematura per unes hores- fos inadmesa, seria una decisió clarament rigorista i que beneficiaria a una administració que ha estat incomplint durant tot aquest temps la seva obligació de contestar una SAIP, perquè obligaria al reclamant a presentar una nova reclamació, de manera contrària als principis essencialment aplicables al procediment administratiu, en particular al principi *in dubio pro actione*.

Tot i la manca de col·laboració de l'ajuntament reclamat, és procedent declarar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada, sempre que efectivament es trobi en poder de l'Ajuntament amb caràcter preexistent a la sol·licitud.

Atesa la manca d'informació de l'Ajuntament, que no ha permès a la Comissió l'examen de la documentació reclamada, cal fer avinent que li correspon en exclusiva a l'Ajuntament vetllar per l'aplicació correcta dels límits que eventualment resultin d'aplicació, d'entre els previstos als articles 21, 23 i 24 LTAIPBG, a l'hora de lliurar la informació sol·licitada per la persona reclamant.

Paraules clau: Ajuntaments. Persona física. Obres. Manca de col·laboració. Reclamació contra silenci. Reclamació prematura. Admissió. Principi *pro actione*. Estimació.

Ponent: Josep Ramon Barberà i Gomis

Antecedents

1. El 22 d'abril de 2024 entra a la GAIP la Reclamació 574/2024, presentada contra l'Ajuntament de Balaguer en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP). La persona reclamant manifesta que no ha rebut resposta a la seva sol·licitud d'accés.
2. El 20 de març de 2024 la persona reclamant va presentar una sol·licitud d'accés a la informació pública (SAIP) a l'Ajuntament de Balaguer, dient que "Vull consultar l'expedient d'obres majors corresponent a les obres que s'estan realitzant al carrer Francesc Macià 34-36 de Balaguer, amb referència cadastral (...). Amb còpia".

3. En data 13 de maig de 2024 la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa a la persona reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a persona interessada, de conformitat amb la legislació de procediment administratiu i la de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi a la GAIP immediatament de les comunicacions que rebí de l'Administració reclamada relatives a la informació pública sol·licitada, mentre duri la Reclamació.
4. El mateix dia 13 de maig, la GAIP sol·licita a l'Ajuntament de Balaguer les dades identificatives i de contacte de la persona o persones que el representaran a la sessió de mediació, així com dues possibles dates de la seva conveniència per a la celebració de la sessió.
5. El dia 16 de maig de 2024 la GAIP rep la resposta de l'Ajuntament al requeriment anterior.
6. El dia 24 de maig de 2024 la GAIP rep us escrit de la part reclamant, amb la renúncia expressa al procediment de mediació i la petició que continuï el procediment de la reclamació.
7. En data 3 de juny de 2024, la GAIP adreça una comunicació a l'Ajuntament de Balaguer, on li fa saber la renúncia del reclamant al procediment de mediació, i li requereix un informe -a trametre en el termini màxim de 15 dies- on s'exposin els antecedents de fet i els fonaments de dret del seu posicionament en relació amb aquesta reclamació i respecte la sol·licitud d'accés a la informació de la qual deriva (justificant raonadament, si escau, l'aplicació d'algun límit a l'accés i la part de la informació que en quedaria afectada), així com l'expedient complet relatiu a la sol·licitud d'accés a la informació pública, tramitada per l'Ajuntament.
8. Vençut àmpliament el termini concedit, l'Ajuntament de Balaguer no ha donat resposta a cap dels requeriments anteriors.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast general del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i

concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei". Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: "2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació".

2. Manca de col·laboració de l'Administració

L'Antecedent 8 posa de manifest que l'Ajuntament de Balaguer no aporta a aquest procediment la documentació que li ha estat sol·licitada per la GAIP, d'acord amb el previst per l'article 33.4 RGAIP. Si bé aquest fet ha de ser qualificat com una manca de col·laboració de l'administració amb l'efectivitat dels procediments previstos legalment per a la garantia del dret d'accés a la informació pública, no pot impedir la resolució de la Reclamació, i que a més, l'article 33.7 RGAIP preveu expressament que "la manca de tramesa de la informació o la no emissió dels informes sol·licitats per la Comissió no impedeix que aquesta continuï la tramitació".

3. Sobre l'admissibilitat de la Reclamació i el principi pro actione

Abans d'entrar en el fons de l'assumpte, aquesta Comissió vol fer algunes consideracions sobre la presentació de la reclamació en el cas que ens ocupa.

Segons l'article 42.1 LTAIPBG "les reclamacions a què fa referència l'article 39.1 s'han d'interposar en el termini d'un mes a comptar de la notificació de la resolució, del moment en què ha finit el termini per a resoldre en el supòsit de l'article 35.2 o, si escau, de la desestimació del recurs de reposició".

És sabut que el còmput dels terminis quan aquests es fixen en mesos o anys està regulat a l'article 30.4 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPACAP). Segons aquest article, si el termini es fixa en mesos o anys, aquests es computaran a partir del dia següent a aquell en què tingui lloc la notificació o publicació de l'acte de què es tracti, o des del següent a aquell en què es produeixi l'estimació o la desestimació per silenci administratiu; el termini conclourà el mateix dia en què es va produir la notificació, publicació o silenci administratiu el mes o l'any de venciment. També és igualment conegut que si el darrer dia del termini és inhàbil, s'entendrà prorrogat fins al primer dia hàbil següent (article 34.5 LPACAP).

En el nostre cas, la Reclamació va ser presentada el dia 22 d'abril de 2024, i la sol·licitud d'accés a la informació pública el 20 de març de 2024, per la qual cosa aquesta Reclamació és podria entendre prematura, atès que l'Administració encara es trobava –per unes hores- dins del termini previst per a poder respondre la sol·licitud d'accés: El darrer dia que disposava l'administració per a resoldre i notificar la resolució sobre l'accés sol·licitat era inicialment el 20 d'abril –dissabte-, però s'allargà fins al primer dia hàbil, això és, el dilluns 22 d'abril, el mateix dia que la part actora presenta la seva reclamació a la GAIP. Nogensmenys, resulta igualment cert que l'Administració reclamada ha mantingut la posició de silenci i, per tant, no ha donat resposta a la persona reclamant durant tota la tramitació de la Reclamació davant de la GAIP.

Malgrat l'extemporaneïtat prematura en la presentació de la Reclamació, aquesta Comissió la considera admissible a tràmit, d'acord amb la millor jurisprudència i l'aplicació dels principis jurídics essencials del procediment administratiu, en una interpretació sistemàtica de l'ordenament jurídic des de la perspectiva antiformalista que és habitual en els seus pronunciaments (per totes, la Resolució 560/2023, de 29 de juny, en general, o la Resolució 1160/23, de 30 de novembre, en un cas de reclamació prematura, que també es considera admissible).

Com no pot ser concebut d'altra manera, el procediment administratiu constitueix una garantia dels drets i interessos dels particulars i ha d'assegurar la satisfacció de l'interès general, mitjançant l'adopció de mesures i decisions necessàries; per això serveix com a protecció

jurídica per al particular. A més, l'eficàcia del procediment es refereix a la rapidesa, la celeritat i la senzillesa. L'eficiència, per la seva banda, va lligada al principi d'economia en la seva versió positiva, que implica evitar a la ciutadania tràmits superflus o redundants, així com simplificar la feina encarregada als òrgans o servidors públics, per tal d'assolir una tramitació dels procediments que respongui a la idea d'una bona administració.

Pel que fa en concret al principi *in dubio pro actione*, hem de posar-lo especialment en relleu dins la doctrina d'aquesta Comissió. En paraules del Tribunal Constitucional, aquest principi prohibeix les decisions "que por su rigorismo, por su formalismo excesivo o por cualquier otra razón revelen una clara desproporción entre los fines que aquellas causas preservan y los intereses que sacrifican" (SSTC 38/1998, de 17 de febrer, FJ 2, i 17/2011, de 28 de febrer, FJ 3, entre moltes altres). D'acord amb aquesta jurisprudència i la del Tribunal Suprem (recentment, en les SSTS 76/2020, d'11 de juny i 1721/2021, de 21 d'abril), així com amb la millor doctrina, el principi *pro actione* exigeix que els requisits necessaris d'una acció o una pretensió que la ciutadania fa valdre davant de l'administració pública o de la jurisdicció contenciosa administrativa han de ser interpretats de la manera més favorable a l'exercici d'aquesta acció o pretensió.

D'aquesta manera, el principi *pro actione*, derivat del dret constitucional a la tutela judicial efectiva de l'article 24 de la Constitució, provoca que, en cas de dubte, hagi de prevaldre el criteri favorable a l'admissió dels recursos. I cal destacar, a més, que aquesta jurisprudència relativa al principi *pro actione* no s'ha d'entendre únicament aplicable a l'admissió de recursos davant dels tribunals contenciosos, sinó també –i especialment- a la via administrativa. Com diu la Sentència del Tribunal Suprem 3381/2023, de 25 de maig, aquesta idea de garantia "se justifica primordialmente por el hecho de que en el procedimiento administrativo, a diferencia del contencioso-administrativo, no es preceptiva la asistencia letrada de los interesados, por lo que estos pueden comparecer y actuar sin asesoramiento jurídico, siendo por ende lógico que al no poderseles exigir un conocimiento acabado de las normas jurídico-administrativas se favorezca la superación y/o subsanación de defectos formales en la presentación de sus escritos. De ahí que se enfatice el principio "pro actione" y se procure dar a la impugnación administrativa el cauce adecuado para su definitivo examen y resolución...".

En consonància amb aquests principis i la seva interpretació favorable, existeix una jurisprudència específica i prou consolidada pel que fa a la manca de consideració com a prematur d'un recurs o d'una reclamació, en els casos en què l'administració incompleix la seva obligació de resoldre. I és que el sistema de recursos administratius –o les seves substitucions, com pot ser la reclamació davant de la GAIP- no s'han establert per a protegir a l'administració, sinó com a garantia per a la ciutadania. En aquest sentit, avancem que la jurisprudència es pot resumir de la manera següent: si el recurs s'ha interposat abans de termini, n'hi ha prou que

dins del nou procediment iniciat transcorre el termini que faltava per interposar el recurs, per a què el defecte consistent en la presentació prematura del recurs s'entengui esmenat.

Així, i referint-se específicament a la interposició prematura d'un recurs, abans que es compleixi el termini per entendre produït el silenci administratiu, el Tribunal Suprem ja havia declarat en un bon nombre de sentències (per totes, la STS 8240/2007, de 13 de desembre, amb cita de les resolucions anteriors) que: "La doctrina de esta Sala es favorable a considerar que la interposición prematura de un recurso contencioso administrativo interpuesto contra la desestimación presunta de un recurso administrativo es un defecto subsanable si en el curso del proceso se produce la desestimación expresa de aquél o transcurre el plazo establecido para que pueda considerarse desestimado por silencio presunto". I, en Sentència 8098/2011, de 7 de desembre (amb abundoses referències a sentències anteriors del mateix Tribunal), que: "Es, en una interpretació conforme a la Constitución de las causas de inadmisión, un defecto subsanable, que queda subsanado si en el curso del proceso transcurre el plazo en que la Administración debía resolver o dicta resolución expresa igualmente desestimatoria".

Podríem també citar moltes altres sentències de diversos Tribunals Superiors de Justícia, en la mateixa línia d'interpretació. Serveixi com a mostra la Sentencia del Tribunal Superior de Justícia d'Aragó 153/2010, de 17 de març, en relació amb un recurs de reposició que s'interposà anticipadament. En concret, s'afirma que "es reiterada la doctrina jurisprudencial - referida al recurso contencioso-administrativo, pero que es aplicable, mutatis mutandis, al recurso de reposición- que sostiene que la interposición anticipada de un recurso es un defecto subsanable si transcurre el plazo establecido, y ello atendido el principio de interpretación conforme a la Constitución de todo el ordenamiento jurídico, reiteradamente proclamado tanto por el Tribunal Supremo como por el Tribunal Constitucional, el cual impone que las normas relativas al ejercicio de los derechos fundamentales hayan de ser interpretadas en el sentido más favorable a la efectividad de tales derechos".

En els darrers temps, a més, el Tribunal Suprem ha fixat doctrina jurisprudencial, a través de la Sentència 799/2023, de 7 de març, en la qual s'assenyala expressament –entre d'altres afirmacions- que "la Administración no puede obtener ventaja de sus propios incumplimientos", i conclou amb contundència que "no hay un derecho subjetivo incondicional de la Administración al silencio, sino una facultad reglada de resolver sobre el fondo los recursos administrativos, cuando fueran dirigidos frente a actos presuntos como consecuencia del silencio por persistente falta de decisión, que no es, por lo demás, una alternativa legítima a la respuesta formal, tempestiva y explícita que debe darse, sino una actitud contraria al principio de buena administración".

I és que el dret a una bona administració en realitat integra un conjunt de drets procedimentals, que en última instància es tradueixen majoritàriament en drets de defensa. En resum d'allò

afirmat fins ara, doncs, estaríem davant d'un defecte de presentació que es pot considerar esmenable, d'acord amb la jurisprudència citada. Com ja hem vist anteriorment, així es desprèn igualment de l'aplicació dels principis que regeixen essencialment el procediment administratiu; això és, dels principis de garantia, d'eficàcia i eficiència (economia), així com –particularment– del principi *in dubio pro actione*.

D'acord amb totes les consideracions efectuades fins al moment, aquesta Comissió entén que s'ha d'admetre la Reclamació presentada, en atenció de les circumstàncies del cas concret. En altres paraules, no tindria sentit inadmetre la Reclamació, presentada de manera prematura per unes hores. Això seria una decisió clarament rigorista i que beneficiaria a una administració que ha estat incomplint durant tot aquest temps la seva obligació de contestar una SAIP, perquè obligaria al reclamant a presentar una nova reclamació, amb una tramitació mínima que hauria de contenir –de manera necessària– una nova petició d'informe a l'administració per part de la GAIP, abans de poder-la resoldre.

4. Sobre el dret d'accés a la informació sol·licitada

Segons l'antecedent 2, la informació sol·licitada per la persona reclamant en aquest procediment consisteix en consultar un expedient d'obres majors que s'estan realitzant en un carrer determinat del terme de Balaguer.

Com podem observar fàcilment, allò sol·licitat s'ha de qualificar d'informació pública perquè té per objecte unes actuacions que no haurien de ser desconegudes per l'administració municipal, en la mesura que la normativa li atorga potestats concretes d'intervenció. Nogensmenys, per ser considerada informació pública, cal que la informació demanada es trobi en poder de l'Ajuntament. Cal tenir en compte, en aquest sentit, que l'article 53 del Decret 8/2021, sobre transparència i dret d'accés a la informació pública, defineix la informació pública en els termes següents: "1. De conformitat amb l'article 2.b de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, la informació pública objecte del dret d'accés inclou tota la informació, qualssevol dades o documents que les administracions públiques han elaborat, posseeixen, o poden legítimament exigir a terceres persones com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions. 2. En tot cas, la informació pública objecte del dret d'accés ha de ser temporalment preexistent a la presentació de la sol·licitud d'accés, amb independència de la data d'entrada en vigor de la Llei 19/2014, del 29 de desembre".

Amb les precisions anteriors, els articles 18.1 i 20.1 LTAIPBG garanteixen el dret d'accés a la informació sol·licitada, llevat que hi concorrin causes que determinin la seva denegació.

Tot i la manca de col·laboració de l'ajuntament reclamat, és procedent declarar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada, sempre que efectivament es trobi en poder de l'Ajuntament amb caràcter preexistent a la sol·licitud.

En qualsevol cas, convé recordar que segons l'article 69.7 del Decret 8/2021 (DTAIP), "als efectes del que preveu la lletra g) de l'article 21.1 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, s'entén que l'accés a la informació pública pot perjudicar els drets de propietat intel·lectual i industrial quan, entre d'altres, l'accés causa un perjudici als drets d'explotació i rendiment econòmic". A manca d'informe municipal, no s'ha acreditat ni sembla en tot cas plausible que l'accés a un projecte constructiu pugui causar un perjudici als drets d'explotació i rendiment econòmic dels seus autors. Aquesta Comissió desconeix els detalls del projecte i no pot pronunciar-se, doncs, sobre la hipotètica existència de límits en aquest àmbit.

Atesa la manca d'informació de l'Ajuntament, que no ha permès a la Comissió l'examen de la documentació reclamada, cal fer avinent que li correspon en exclusiva a l'Ajuntament vetllar per l'aplicació correcta dels límits que eventualment resultin d'aplicació, d'entre els previstos als articles 21, 23 i 24 LTAIPBG, a l'hora de lliurar la informació sol·licitada per la persona reclamant. En aquest sentit, convé recordar l'existència de criteris en la determinació del límit de la propietat intel·lectual per part de la GAIP, presents en múltiples resolucions (per exemple, Resolució 904/2022, de 27 d'octubre o, més recentment, Reclamació 698/2024, de 4 de juliol, quant a la propietat intel·lectual com a límit a la utilització o explotació de la informació, de manera que caldrà ponderar en concret el dret d'accés mitjançant còpia).

D'altra banda, i en el cas que l'Ajuntament no disposi de la informació reclamada així ho ha de fer constar explícitament, sense que quedi obligat per aquesta resolució a produir-la.

5. *Obligatorietat dels titulars de documents públics a disposar d'un sistema de gestió documental (SGD) i atribucions de la funció pública de secretaria*

L'article 7 de la Llei 10/2001, de 13 de juliol, d'arxius i gestió de documents modificada per la Llei 20/2015, de 29 de juliol estableix l'obligatorietat dels titulars de documents públics a disposar d'un sistema de gestió documental (SGD) que garanteixi el tractament correcte dels documents en tot el seu cicle de vida i que permeti complir amb les obligacions de transparència. Un concepte molt ampli que requereix dotar-se d'un seguit d'eines i instruments que permetin la millora dels processos, la seva normalització i estandardització, per tal de garantir el compliment de la normativa i la qualitat de la informació i la implementació de solucions que permetin garantir la correcta gestió de la informació pública. L'article 8 afegeix que l'organització, l'avaluació i la conservació dels documents públics i l'accés a aquests són responsabilitat directa dels titulars respectius.

El capítol X del Reial decret 4/2010, del 8 de gener, pel qual es regula l'Esquema Nacional d'Interoperabilitat en l'àmbit de l'Administració electrònica estableix que les administracions públiques han d'adoptar les mesures organitzatives i tècniques per a garantir la recuperació i conservació del document electrònic entre aquestes, la definició d'una política de gestió de

documents, la inclusió en els expedient d'un índex electrònic signat per l'òrgan o entitat que garanteixi la integritat de l'expedient electrònic i permeti la seva recuperació, la identificació única i inequívoca de cada document que permeti classificar-lo i recuperar-lo, l'associació de metadades, la classificació d'acord amb un quadre de classificació, el període de conservació segons les convencions de cada comissió avaluadora, l'accés complet i immediat dels documents entre d'altres.

Pel que fa a gestió de la documentació i arxiu dels documents electrònics, la Disposició Addicional Onzena de la Llei 26/2010, del 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya estableix que els documents electrònics s'han de gestionar i conservar en expedients electrònics d'acord amb les prescripcions de la normativa en matèria d'arxius i documents; que l'arxiu dels documents i expedients electrònics ha d'assegurar la identitat i la integritat a llarg termini de la informació que contenen; que els documents públics electrònics han de tenir garantides l'autenticitat i la integritat dels continguts, i també la conservació de l'aparença i la funcionalitat originals i, quan escaigui, llur confidencialitat, durant el termini establert per la normativa vigent en matèria d'arxius i documents; que les administracions públiques han d'assegurar la possibilitat de transformar els documents per raons tecnològiques, per a adaptar-ne el format i la sintaxi informàtica a les necessitats de gestió i preservació establertes per la normativa d'arxius i documents; que els sistemes d'informació que utilitzin les administracions públiques incloses en l'àmbit d'aplicació d'aquesta llei han de garantir, sempre que sigui possible, l'autenticitat i la integritat de llurs dades, i també la traçabilitat de les accions que portin a terme; que les dades contingudes en els sistemes d'informació de les administracions públiques es consideren documents públics electrònics, i els són aplicables les disposicions d'aquesta llei relatives a l'arxiu electrònic.

Tanmateix, la LTAIPBG reconeix els sistemes de gestió de documents públics com a facilitadors de dades i documents autèntics (art. 5.2) i la necessitat d'estructurar la informació seguint criteris temàtics i cronològics, seguint el quadre de classificació documental corporatiu i incorporant-hi índexs o guies de consulta (art. 6.1.d).

Altrament, l'article 19.2 de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català que regula els documents que integren el patrimoni documental de Catalunya inclou, entre altres, "els documents produïts o rebuts, en l'exercici de llurs funcions i com a conseqüència de llur activitat política i administrativa, per la Generalitat, pels ens locals i per les entitats autònomes, les empreses públiques i les altres entitats que en depenen" i en conseqüència estan subjectes al Decret 13/2008, de 22 de gener, sobre accés, avaluació i tria de documents que estableix en l'article 11.4 que "quan l'aplicació d'una taula d'avaluació i accés documental comporti l'eliminació de documents, la persona tècnica que porti a terme aquesta aplicació, abans de procedir a la destrucció, ha de: a) Disposar d'un inventari de la documentació a destruir, b)

Obtenir l'autorització de la secretaria general o de la direcció de l'organisme o entitat titular de la documentació, c) Comprovar que cap circumstància administrativa o jurídica hagi alterat el termini de conservació fixat per als documents a eliminar" i ha de disposar del corresponent Registre de destrucció de documents (article 12) degudament autoritzat per la secretaria general o la direcció de l'organisme o entitat titular dels documents.

Així doncs, atenent a aquests preceptes legals, la informació sol·licitada i reclamada, en el cas que existeixi, ha de formar part de diferents expedients administratius, que han d'estar perfectament classificats de manera que permeti la seva recuperació i facilitar-ne, si escau, l'accés. Com a referència i seguint el model de Quadre de classificació per a l'Administració Local del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, aquesta documentació hauria d'estar classificada dins el nivell Llicències i comunicacions urbanístiques (codi 0139), sèrie Llicències d'obres majors (2413).

6. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

7. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió d'11 de juliol de 2024, resol per unanimitat:

1. Estimar la Reclamació 574/2024 i declarar el dret de la persona reclamant a la informació sol·licitada, d'acord amb les consideracions fetes al fonament jurídic 4.
2. Requerir a l'Ajuntament de Balaguer que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de quinze dies.
3. Requerir a l'Ajuntament de Balaguer a informar la GAIP, dins del termini de quinze dies, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.
4. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
5. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 574/2024 i donar publicitat d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Iolanda Pineda Balló
Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.